

Nieuwsbrief

Een uitgave verzorgd door B & R

Inhoud

1. Kort
2. Einde van het bankgeheim / circulaire van de belastingdienst
3. Misbruik van de notionele renteaftrek
4. Rechtzettingen via rekening courant / administratieve instructie

Uit het Parlement / Rechtspraak

1. Precedentwaarde van een rulling
2. Meerwaarden op aandelen / theorie van het actief aandeelhouderschap
3. Bij twijfel trekt de belastingdienst aan het kortste eind
4. Patiëntenfiches / beroepsgeheim
5. Normaal beheer van een privé vermogen / makelaarsactiviteit

1

Kort

Ambtenaren die met de privéauto verplaatsingen maken voor hun werkgever ontvangen daarvoor een **forfaitaire kilometervergoeding** die jaarlijks wordt geïndexeerd.

Tot 30 juni van dit jaar bedroeg het forfait 0,3178 EUR per kilometer. Vanaf 1 juli is dat **0,3352**.

Ook in de privésector aanvaardt de belastingdienst dit bedrag als een aanvaardbare forfaitaire terugbetaling van kilometerkosten aan de werknemer die beroepsverplaatsingen maakt met zijn privé auto. De belastingdienst beschouwt dit als "kosten eigen aan de werkgever".

Aftrekbaar dus voor de werkgever en onbelast voor de werknemer. U kan ook hogere vergoedingen per kilometer hanteren. Daarvoor is dan wel vereist dat die vergoedingen overeenstemmen met de werkelijke kostprijs per kilometer.

De **rentevoet** die voor het 2de semester van dit jaar van toepassing is op laattijdige betalingen in handelstransacties bedraagt **8,5%**.

Het bericht daarover is verschenen in het BS van 25 juli j.l.

Onder handelstransacties verstaat u de leveringen van goederen of prestaties van diensten tussen ondernemingen onderling of tussen ondernemers en overheden. Dus niet voor transacties met particulieren.

De rentevoet is van toepassing indien partijen wat dit betreft geen andere afspraken hebben gemaakt.

Recent werd door de belastingdienst een circulaire gepubliceerd die gaat over de **belastingvermindering** voor uitgaven ter beveiliging van woningen tegen inbraak of brand.

Voor deze uitgaven kan u beroep doen op een belastingvermindering van 50% begrensd tot 500 EUR (te indexeren).

De circulaire somt op welke belastingplichtigen in aanmerking komen.

Naast de eigenaar kan dat ook de huurder zijn.

Enkel overigens natuurlijke personen. Geen vennootschappen of rechtspersonen.

Verder bepaalt de circulaire dat een kosteloze terbeschikkingstelling

van een onroerend goed niet valt onder de definitie van huur.

Dat heeft als consequentie dat een bedrijfsleider die een woning kosteloos ter beschikking gesteld krijgt van een vennootschap, geen recht heeft op de belastingvermindering. Te vrezen valt dat de belastingdienst eenzelfde standpunt zal innemen wat de vermindering betreft voor energiebesparende investeringen.

In onze uitgave van april 2011 hebben we voor u de **sterfhuisclausule** behandeld.

De clause, die opgenomen wordt in het huwelijkscontract, biedt als voordeel dat het volledig gemeenschappelijk vermogen kan worden toebedeeld aan de langstlevende partner en dat zonder successierecht. Het ideale planningsinstrument voor echtparen waarvan 1 van de partners terminaal ziek is.

Het Hof van Cassatie heeft in een arrest van december 2010 nog uitdrukkelijk de geldigheid van deze clause bevestigd.

De rechtszekerheid is evenwel van korte duur geweest.

Op 15 juli j.l. heeft de belastingdienst een beslissing gepubliceerd waarin zij stelt dat voortaan steeds successierecht verschuldigd is op de helft van het gemeenschappelijk vermogen dat op basis van een dergelijke clause aan een langstlevende partner toekomt.

Volgens de belastingdienst is er immers nog geen beslissende rechtspraak...

Het is te verwachten dat dit nieuwe standpunt van de belastingdienst opnieuw aanleiding zal geven tot procedures voor de rechtbank.

Net zoals de **forfaitaire dagvergoedingen** die betaald kunnen worden aan werknemers en bedrijfsleiders voor een beroepsmatig verblijf buiten België kunnen forfaitaire dagvergoedingen ook betaald worden voor "binnenlandse dienstreizen".

De vergoedingen zijn volledig aftrekbaar voor de werkgever die ze betaalt, en onbelast voor de werknemer of de bedrijfsleider die ze ontvangt als een forfaitaire terugbetaling van kosten die beroeps-

B&R
BONNÉ & RAEIJMMAEKERS

BEDRIJFSADMINISTRATIES • BELASTINGADVISEURS • JURISTEN

De Caterslei 5 - 2930 Brasschaat - Tel. 03 605 36 78 - Fax 03 605 32 48
mail@bnr.be - www.bnr.be - btw: BE 0457 385 385 - RPR Antwerpen

halve worden gemaakt.

Buitenlandvergoedingen kunnen betaald worden van zodra een dienstreis meer dan 10 uur bedraagt.

Voor een binnenlandse verplaatsing heeft u voldoende aan 5 uur met inbegrip van de middag.

De vergoedingen worden jaarlijks geïndexeerd.

De buitenlandvergoedingen zijn reeds eerder aan bod gekomen.

We verwijzen daarvoor graag naar onze website www.bnr.eu / tarieven en percentages / kosten eigen aan de werkgever.

Voor het binnenland gaat de tabel met geïndexeerde bedragen vanaf 1 juni 2011 als volgt;

	Middagmaal	Avonddag	Overnachting	Ontbijt
Bestuur	€ 18,47	€ 18,47	€ 19,93	€ 3,68
Kader	€ 15,49	€ 15,49	€ 19,96	€ 3,68
bedienden en arbeiders	€ 12,54	€ 12,54	€ 19,97	€ 3,68

2

Einde van het bankgeheim / circulaire van de belastingdienst

In een vorige uitgave hebben we u toegelicht dat onder druk van Europa het bankgeheim – voor zover dat in België nog bestaat – opgeheven kan worden bij “aanwijzingen van fraude”.

De nieuwe regelgeving is in voege sinds 1 juli j.l.

De opheffing is onderworpen aan een aantal voorwaarden.

Ook wordt een onderscheid gemaakt tussen het opheffen van het bankgeheim op initiatief van de belastingdienst of op het verzoek van een buitenlandse staat.

Recent werden 2 circulaire uitgegeven met commentaar op de nieuwe wetgeving.

De **eerste circulaire** gaat over de opheffing van het bankgeheim op verzoek van de belastingdienst.

Vooraleer het bankgeheim kan worden opgeheven dient de Administratie zelf eerst een poging te ondernemen om rechtstreeks de informatie te verkrijgen van de belastingplichtige die zij in het vizier heeft. Dat kan met een vraag om inlichtingen waarin wordt gemeld dat indien de belastingplichtige niet de nodige medewerking verleent, de vragen “eventueel” rechtstreeks zullen gesteld worden aan de finan-

ciële instellingen waar hij of zij rekeninghouder is.

De klemtoon ligt duidelijk op “eventueel”.

Vooraleer het bankgeheim kan worden opgeheven dient immers één van de volgende voorwaarden vervuld te zijn /

- De Administratie beschikt over één of meerdere aanwijzingen van belastingontduiking.

De wet bepaalt dat die aanwijzingen “voldoende geloofwaardig” moeten zijn. Effectieve bewijzen van fraude zijn niet vereist.

- De vaststelling door de belastingdienst van een belangrijk tekort tussen aangegeven inkomsten van een belastingplichtige en zijn of haar levensstijl (een zgn. “indicair tekort” in het kader van een vermogensafrekening).

Is aan één van deze voorwaarden voldaan, kan een directeur van Financiën zijn inspecteur de toelating geven om rechtstreeks informatie op te vragen aan de bank(en).

De belastingplichtige wordt daarvan in kennis gesteld.

In de kennisgeving worden de aanwijzingen van fraude opgesomd of wordt aangekondigd dat de belastingdienst voornemens is een aanslag te vestigen op basis van een vastgesteld vermogenstekort.

Om het de belastingdienst wat makkelijker te maken is het de bedoeling een “centraal aanspreekpunt” in te richten binnen de Nationale Bank van België waar zij terecht kan met vragen over al de financiële instellingen waar een belastingplichtige cliënt is.

Dat centraal punt is thans nog niet operationeel.

De **tweede circulaire** gaat over de opheffing van het bankgeheim op verzoek van een buitenlandse staat.

Dergelijke vragen van een buitenlandse staat worden steeds beschouwd als aanwijzingen van fraude. Er moeten geen bewijzen van belastingontduiking bestaan. Om het bankgeheim op te heffen moet ook niet eerst een vraag om inlichtingen aan de belastingplichtige worden verzonden, ook geen kennisgeving van het bankenonderzoek.

De vragen worden behandeld door een specifieke directie bij de algemene Administratie van de Fiscaliteit.

Die zal nagaan of er voldoende redenen zijn om gegevens uit te wisselen.

Ook of aan de “wederkerigheidsvoorwaarde” is voldaan.

België zal enkel informatie uitwisselen met partnerlanden die hetzelfde doen mocht ons land de vragen stellen...

3

Misbruik van de notionele renteaftrek

Elk in België gevestigde vennootschap mag fictief een x percentage berekenen op het bedrag van haar (gecorrigeerd) eigen vermogen en vervolgens in mindering brengen op haar belastbaar resultaat voor de vennootschapbelasting.

Voor een KMO vennootschap bedraagt het percentage voor het boekjaar 2011 3,925%.

In 2008 verscheen een eerste circulaire van de belastingdienst met commentaar op mogelijk misbruik van deze fiscale incentive. Recent is een nieuwe circulaire verschenen ondertekend door de Minister van Financiën zelf waarin 2 misbruiken onder de loep worden genomen.

Interne financiële stromen

Neem het voorbeeld van een groep van vennootschappen waarvan 1 optreedt als financieringsvennootschap (A).

Een andere vennootschap van de groep (B) tekent in op een kapitaalverhoging van A die vervolgens het bedrag van de verhoging onmiddellijk terug uitleent aan B.

Resultaat / A kan de ontvangen rente op het uitgeleende bedrag fiscaal neutraliseren met de notionele renteaftrek die zij geniet op haar "verhoogd" eigen vermogen.

Volgens de belastingdienst wijst een dergelijke inbreng en het onmiddellijk teruglenen op misbruik.

De belastingdienst geeft aan haar ambtenaren de raad om extra waakzaam te zijn bij dergelijke constructies.

Er moet gelet worden op het aantal betrokken vennootschappen, de gelijktijdigheid van de verrichtingen, de voorwaarden waaronder de lening wordt toegekend...

Om verdachte constructies aan te pakken kan de belastingdienst zich beroepen op simulatie of artikel 207 van het wetboek inkomstenbelasting dat handelt over "abnormale of goedgunstige" voordelen.

Simulatie indien blijkt dat de inbreng en de financiering "schijnhandelingen" zijn en het dus nooit de bedoeling is geweest van partijen om extra middelen aan A te verschaffen.

Misbruik op grond van artikel 207 WIB betekent dat de belastingdienst moet aantonen dat de kapitaalverhoging een "abnormale" verrichting uitmaakt. Niet economisch onderbouwd maar enkel ingegeven om fiscale motieven. De rente die A ontvangt op de verstrekte lening kwalificeert dan als een abnormaal voordeel waarop geen notionele renteaftrek in mindering kan worden gebracht.

Het omzetten van aandelen in vorderingen

Binnen een zelfde groep van vennootschappen verkoopt onze financieringsvennootschap (A) aandelen.

De meerwaarde die A realiseert verhoogt haar eigen vermogen en dus ook de berekeningsbasis voor de notionele renteaftrek. De kopende vennootschap (B) beschikt niet over voldoende middelen om de koopprijs te betalen en blijft die schuldig in rekening courant of middels een lening waarop rente wordt betaald.

De rente kan A fiscaal wegstrepen tegen het bedrag van haar notionele renteaftrek.

Voor B is de betaalde rente fiscaal aftrekbaar...

De circulaire raadt hier haar ambtenaren aan na te gaan of er geen sprake is van simulatie, of de prijs en de betalingsvoorwaarden wel marktconform zijn en/of de financieringsvennoot-

schap ook geen abnormaal en/of goedgunstig voordeel verkrijgt. De elementen waarmee in dergelijke constructies rekening moet worden gehouden betreffen "de onaangepaste financiële situatie van de kopende vennootschap en de leningsvoorwaarden die eventueel afwijken van deze die van toepassing zouden zijn tussen volledig onafhankelijke partijen".

4

Rechtzettingen via rekening courant / administratieve instructie

Het komt regelmatig bij belastingcontroles voor dat "voordelen" worden vastgesteld die toegekend werden aan bedrijfsleiders en/of werknemers en die niet verantwoord zijn middels "individuele fiches en samenvattende opgaven".

U denkt bijvoorbeeld aan het voordeel voor een renteloze lening, voor het privé gebruik van een auto van de zaak enz.

Zijn die voordelen niet opgenomen in de aangifte inkomstenbelasting van de genietter, moeten zij fiscaal verantwoord worden door de vermelding ervan op een fiche die (electronisch) aan de belastingdienst wordt bezorgd.

De sanctie voor het niet naleven van de ficheverplichting is erg zwaar.

Het bedrag van het voordeel kan dan worden belast als een geheim commissieloon wat een heffing oplevert van 309%...

Voor de voordelen vastgesteld naar aanleiding van een controle wordt in praktijk vaak gekozen voor een eenvoudige oplossing. Eén ervan bestaat in het toevoegen van het bedrag van het voordeel aan de "verworpen uitgaven" van de werkgever zodat er alsnog inkomstenbelasting over betaald wordt.

Een andere oplossing bestaat erin het bedrag van het voordeel toe te voegen aan het debet van de rekening courant van de genietter.

Zo ontstaat er een "schuld" voor de genietter die het voordeel fiscaal neutraliseert.

Beide oplossingen zijn in principe sinds jaren verboden maar worden toch bij controle oogluikend toegestaan.

Recent heeft de administratie een instructie uitgebracht waarin zij interne controles aankondigt op naleving van het verbod. Voor alle duidelijkheid de instructie heeft enkel betrekking op rechtzettingen "achteraf".

Het onmiddellijk boeken van een voordeel op het debet van de rekening courant is nog steeds toegestaan.

Uit het Parlement / Rechtspraak

1

Precedentwaarde van een ruling

Belastingplichtigen hebben de mogelijkheid om aan de dienst "voorafgaande beslissingen in fiscale zaken" (DVB) een voorafgaande beslissing – een zogenaamde ruling – te verzoeken over de toepassing van één of andere fiscale bepaling. Een positieve ruling bindt de belastingdienst t.o.v. de aanvrager. De beslissingen worden gepubliceerd.

Sommige belastingplichtigen doen beroep op dergelijke beslissingen voor hun concrete situatie. Ze rekenen dus op de "precedentwaarde" van eerdere beslissingen.

In antwoord op een parlementaire vraag heeft Financiën benadrukt dat de precedentwaarde van een ruling hoe dan ook zeer beperkt is en zelfs niet noodzakelijk het standpunt van de Administratie vertolkt.

Aanleiding was een intern rondschriven van het Hoofdbestuur waarin die haar gewestelijke directeurs oproept een bepaalde ruling over de toepassing van het successierecht op levensverzekeringen naast zich neer te leggen.

In het rondschriven stelt de belastingdienst dat de ruling vanzelfsprekend gerespecteerd moet worden in het concrete dossier, maar dat die niet gevolgd kan worden in gelijkaardige dossiers.

Vreemd als u weet dat de rulingdienst deel uitmaakt van eenzelfde Administratie...

In haar antwoord herhaalt Financiën dat een ruling de belastingdienst bindt t.o.v. de aanvrager maar niet t.o.v. derden. Zij voegt eraan toe "dat een parallel kan worden getrokken met de gerechtelijke beslissingen die, omdat ze eveneens over een specifiek geval gaan, enkel gezag hebben onder partijen. Dat is wat het gezag van gewijsde wordt genoemd. Geen enkele andere rechter is dus verplicht om de oplossing over te nemen die een van zijn collega's aannam. Laatstgenoemde is vrij te beslissen naar wat hem het beste lijkt op grond van de feiten die hem worden voorgelegd. Dat neemt niet weg dat wanneer een groot aantal gerechtelijke beslissingen in dezelfde zin worden genomen, zich een zogenaamde courante rechtspraak begint af te tekenen, die de weerspiegeling is van een bepaald type".

2

Meerwaarden op aandelen / theorie van het actief aandeelhouderschap

De meerwaarde die een natuurlijk persoon realiseert op de verkoop van aandelen blijft in principe (vooralsnog) belastingvrij indien de meerwaarde kadert binnen "een normaal beheer van een privé vermogen". (*)

Is geen sprake van een normaal beheer wordt de meerwaarde belast als een "divers inkomen" tegen een tarief van 33%.

Wat normaal is en wat abnormaal, maakt in praktijk het onderwerp uit van discussies met de belastingdienst.

Tot voor kort werd algemeen aanvaard dat de meerwaarde die een ondernemer realiseert op de overdracht van aandelen van de eigen vennootschap aan een onafhankelijke koper, een normale verrichting is en dus ook belastingvrij blijft.

Een verrichting kan abnormaal worden zo het bijvoorbeeld een verkoop of inbreng aan een eigen houdstervennootschap betreft (problematiek van de interne meerwaarden) Of nog zo het gaat om louter fiscaal geïnspireerde constructies. (Denk aan bepaalde structuren met kasgeldvennootschappen enz.)

Een ondernemer combineert vaak 2 hoedanigheden.

Enerzijds die van aandeelhouder, anderzijds die van bedrijfsleider binnen een zelfde vennootschap.

Een strekking binnen de belastingdienst heeft zich op het standpunt gesteld dat de meerwaarde die een dergelijk aandeelhouder bedrijfsleider realiseert op aandelen van de eigen vennootschap, niet als normaal kan worden beschouwd en dus als divers inkomen moet worden belast tegen 33%. Men noemt dit de theorie van het "actief aandeelhouderschap".

Het is immers dankzij de professionele activiteit van bedrijfsleider dat de meerwaarde voor de aandeelhouder ontstaat en dus ook belast moet worden.

Recent heeft de belastingdienst **2 testcases** voorgelegd aan de rechtbank.

De eerste betreft de verkoop door een medeoprichter van Studio 100 van zijn aandelenpakket aan de medeaandeelhouders.

Het enkel feit, stelt de belastingdienst, dat de verkopende aandeelhouder reeds jaren bedrijfsleider is in de vennootschappen waarvan hij de aandelen verkoopt, leidt tot de vaststelling dat de verkoop geen normale verrichting van een privévermogen betreft. De meerwaarde is immers het eenvoudige gevolg van de beroepsactiviteit.

De rechtbank wijst het standpunt van de belastingdienst af.

Het is niet omdat iemand bedrijfsleider van de eigen vennootschap is dat een meerwaarde op de aandelen abnormaal wordt.

De belastingdienst voegt daardoor een voorwaarde toe aan de fiscale wet wat uiteraard niet kan.

De rechtbank wijst verder in haar argumentatie naar de Brepols-doctrine. De keuze van de belastingplichtige om de minst belaste weg te volgen en de principiële tegenstelbaarheid aan de belastingdienst van de keuze om activiteiten in vennootschapsvorm uit te oefenen.

Niets abnormaals dus.

Een gewone verkoop van aandelen tegen een marktconforme prijs zonder complexe constructies is een normaal beheer van privé vermogen ongeacht overigens de omvang van de meerwaarde (dit laatste zal wellicht wel een reden zijn geweest om in de casus een aanslag op te leggen...)

Ook in de 2de casus wordt de belastingdienst naar huis gestuurd.

Ook hier had een aandeelhouder bedrijfsleider zijn aandelen verkocht aan een volstrekt derde partij tegen een marktconforme prijs.

De rechtbank herhaalt dat er van een abnormaal beheer absoluut geen sprake is.

De man was al jaren aandeelhouder, bereikte de pensioengerechtigde leeftijd en had intern geen opvolging.

De belastingdienst heeft in de beide gevallen geen beroep aangetekend. Onmiddellijk heeft ze wel de aantekening gemaakt dat dit niet uitsluit dat ook in de toekomst gelijkaardige aanslagen kunnen volgen op basis van dit "actief aandeelhouderschap"...

Hopelijk volgt een wetgevend initiatief wat rechtsonzekerheid uitsluit en "normale" verrichtingen onbelast laat.

(We laten buiten bespreking de aanmerkelijk belangheffing die van toepassing kan zijn bij verkoop aan een vennootschap gevestigd buiten de EER.*

3

Bij twijfel trekt de belastingdienst aan het kortste eind

Een belasting kan enkel worden ingevoerd krachtens een wet.

Alles is dus vrij van belasting tenzij een wet dat anders bepaalt.

Dit "fiscaal legaliteitsprincipe" vindt u terug in artikel 170 van de Belgische Grondwet.

Aangezien verder elke belastingplichtige het "ongestoord genot" van zijn of haar eigendom geniet – en dat is ook in de Grondwet voorzien – dient een belastingwet steeds zo beperkt als mogelijk te worden geïnterpreteerd.

Is een wet onduidelijk, moet die onduidelijkheid in het voordeel van de

belastingplichtige worden uitgelegd.

Dat heeft geleid tot het adagium "in dubio contra fiscum".

In de loop van de jaren is dat adagium uitgehold.

Zo is er een strekking in de rechtsleer en de rechtspraak die zich bij de interpretatie van een fiscale wet meer en meer laat leiden door de "strekking" van de wet en de "bedoeling" van de wetgever.

Of dit dan in het voordeel of het nadeel van de belastingplichtige is, heeft verder geen belang...

Recent heeft het Europees Hof van de Rechten van de Mens in een tweetal arresten bevestigd dat een belastingwet die voor verschillende interpretaties vatbaar is, in het voordeel van de belastingplichtige moet worden uitgelegd.

Een andere toepassing maakt een schending uit op artikel 1 van het eerste protocol bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat artikel bepaalt dat elke natuurlijke of rechtspersoon het recht op ongestoord genot heeft van zijn of haar eigendom.

Toeval of niet, de 2 arresten gaan telkens over de toepassing van Oekraïense fiscale wetgeving.

De eerste casus betreft inkomstenbelasting.

In Oekraïne worden inkomsten die iemand verkrijgt uit de "belangrijkste" commerciële vestiging van een onderneming progressief belast. Inkomsten verkregen daarbuiten worden belast tegen een forfaitair tarief van 20%.

Een "presidentieel" decreet had de progressieve tarieven verhoogd, wat de Oekraïense belastingdienst op het idee bracht de verhoging toe te passen op alle inkomsten.

Niets daarvan zegt het Europees Hof.

Treedt een overheid op op basis van een wet, moet die voldoende "duidelijk, toegankelijk, voorzienbaar en consistent" zijn in haar toepassing. Nergens uit het decreet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is om alle inkomsten progressief te belasten.

De fiscale wet is onduidelijk, dus moet ze uitgelegd worden in het voordeel van de belastingplichtige.

De tweede casus gaat over BTW.

Kleine ondernemers zijn in Oekraïne onderworpen aan een bijzonder belastingregime. Zij betalen een maandelijkse forfaitaire belasting afhankelijk van de activiteit die meteen alle andere inkomsten- en omzetbelastingen vervangt.

Een belastingplichtige onderworpen aan de bijzondere heffing moet toch BTW betalen op de invoer van goederen want - zo stelt de belastingdienst – de vrijstelling van omzetbelasting heeft enkel betrekking op de verkoop van goederen niet op de invoer ervan...

Het Europees Hof ziet dat anders.

Zij stelt dat het vorderen van BTW door een overheid een inbreuk uitmaakt op het recht van ongestoord eigendom zoals voorzien in het EVRM.

Een inmenging van een overheid op dat recht kan enkel op basis van een wet.

Die wet moet duidelijk en consistent zijn.

Het Hof besluit dat dit hier niet aan de orde is, wat een schending van het verdrag uitmaakt.

4

Patiëntenfiches / beroepsgeheim

Het wetboek inkomstenbelasting bepaalt dat elke belastingplichtige gehouden is om op eerste verzoek van de belastingdienst "alle boeken en bescheiden" voor te leggen die noodzakelijk zijn om het bedrag van de belastbare inkomsten te bepalen.

In een casus verzoekt de belastingdienst aan een tandarts om patiëntenfiches voor te leggen na weliswaar namen van de patiënten "onleesbaar" te hebben gemaakt.

De tandarts weigert dat. Hij baseert zich op het medisch beroepsgeheim. De controlerende ambtenaar doet wat de fiscale wet in dit geval voorschrijft en raadpleegt de tuchtoverheid van de tandarts.

Die geeft de tandarts gelijk.

De tuchtoverheid stelt dat het onmogelijk is om alle namen op alle fiches te verwijderen en dat dus ongetwijfeld bepaalde medische gegevens van patiënten bekend zullen worden.

De controlerende ambtenaar legt het advies van de tuchtoverheid naast zich neer en herhaalt zijn vraag aan de tandarts.

De man weigert opnieuw de fiches te overhandigen waarop de belastingdienst naar de fiscale rechtbank stapt en een dwangsom per dag vertraging vordert...

De rechtbank volgt de belastingdienst niet.

In eerste aanleg verwijst ze naar het wetboek inkomstenbelasting dat bepaalt dat een belastingplichtige de boeken en bescheiden moet voorleggen die "noodzakelijk" zijn om de belastbare inkomsten te bepalen.

Welnu, patiëntenfiches zijn niet noodzakelijk om dat te doen, hoogstens nuttig.

Het standpunt dat een belastingplichtige zich verder maar op een dergelijke wijze moet organiseren dat hij aan al zijn fiscale verplichtingen kan voldoen zonder het beroepsgeheim te schenden, houdt geen steek.

Zelfs al zou het technisch mogelijk zijn alle namen op de fiches onleesbaar te maken, dan nog zou dit een zeer tijdrovende bezigheid zijn wat neerkomt op het opleggen van een onevenredige last aan de belastingplichtige.

In beroep volgt de rechtbank het standpunt van de eerste rechter en voegt er nog aan toe – zoals de fiscale wet het voorschrijft – dat de belastingdienst zich had moeten neerleggen bij het advies van een tuchtoverheid.

Doet zij dat niet, schendt zij ook de principes van rechtszekerheid en behoorlijk bestuur.

Een gelijkaardige casus is recent door het Hof van Beroep te Gent behandeld. Daar gaat het om een advocaat die weigert de derdenrekening van zijn kantoor voor te leggen.

De rechtbank stelt zich in deze zaak op het standpunt dat het "technisch niet onmogelijk" is om gegevens van cliënten onleesbaar te maken.

Wordt vervolgd...

Verantwoordelijke uitgever / B&R / Jan Bonn  & Ad Raaijmaekers. Er wordt gestreefd naar een maximale betrouwbaarheid van verstrekte informatie waarvoor wij evenwel niet aansprakelijk kunnen worden gesteld.

5

Normaal beheer van een privé vermogen / makelaarsactiviteit

Een belastingplichtig natuurlijk persoon verhuurt over een aantal jaren een twintigtal appartementen, garages en studio's die hij samen in onverdeeldheid heeft aangekocht met een familielid vastgoedmakelaar. Aangezien het onroerend goed verhuurd wordt aan privé personen die het niet gebruiken voor de uitoefening van hun beroepsactiviteit, betaalt onze belastingplichtige geen inkomstenbelasting over de ontvangen huur.

Slechts de kadastrale inkomens van de onroerende goederen zijn belastbaar, geïndexeerd en forfaitair verhoogd met 40%.

De belastingdienst ziet dat anders en stelt zich op het standpunt dat de belastingplichtige zich gedraagt als een verkapt vastgoedmakelaar.

Gevolg; het huurinkomen wordt progressief belast als beroepsinkomen (en te verhogen met sociale premies).

De zaak komt voor de rechtbank.

Die stelt dat de bewijslast voor de beroepsactiviteit bij de belastingdienst rust.

Er moet onderzocht worden of de onroerend goed verrichtingen binnen het normaal beheer van een privé vermogen vallen.

De rechtbank stelt vast dat het onroerend goed bezit van de belastingplichtige reeds jaren teruggaat. Dat het over de jaren nauwelijks wijzigingen heeft ondergaan.

Dat de belastingplichtige ook geen beroep heeft gedaan op bijzondere leningen of kredietopeningen...

Er kan dus worden aanvaard, stelt de rechtbank, dat er in de betwiste belastingjaren geen beroepsactiviteit is geweest "in de zin van een geheel van handelingen die zich vaak genoeg voordoen en onderling verbonden zijn om een voortdurende en gewone bedrijvigheid op te leveren.

De belastingplichtige heeft geen intensieve professionele of winstgevende stappen ondernomen om de onroerende goederen te verhuren". Het standpunt van de belastingdienst wordt afgewezen.

B&R
BONNÉ & RAEIJMAEKERS

BEDRIJFSADMINISTRATIES - BELASTINGADVISEURS - JURISTEN

De Caterslei 5 - 2930 Brasschaat - Tel. 03 605 36 78 - Fax 03 605 32 48
mail@bnr.be - www.bnr.be - btw: BE 0457 385 385 - RPR Antwerpen